

celestial y tant suau, que captivava els cors y els hi comunicava aquells sentiments qu' inspira sempre la virtut, sentiments nobles, d' amor de Deu, d' amor a lo celestial y desprendiment de lo d' aquest mon; ademés, en el Serafi de l' Alberna, no podia faltarli el delicat perfil d' una tendre, filial y entussiasta devoció a l' Eucaristia; abismat en el mar imméns del diví amor, havia, com el deixeble predilecte, recolçat son cap sobre 'l diví Cor de Jesús y ab sa pensa y son cor penetrant en l' immensitat del mateix Deu; y quan als peus del Sagrari no podia contenir en son interior la riuada d' amor que fluía del Cor de Jesús, sortia de sos llavis, ó més ben dit, de son cor, aquella màxima qu' ella sola demostra tota la grandesa de Francesch: *¡Deus meus et omnia!* *¡Deus meus et omnia!* pronuncia Francesch als peus de la Presó Eucarística y la seva ànima abismada en deliciós éxtasis, descansa sobre 'l Cor sacratíssim de Jesús bevent el deliciós néctar de son amor.....

¡Ah! ¡si Francesch pogués fer que tots els homes aymessin à son Deu! ¡si pogués fer que son Aymat tingués son trono en mitj de la societat!... ¿qué tindria que veurer, si per conseguirho tingués que derramar fins la última gota de la seva sanch? ¿per ventura no era aquet son somni daurat y la més gran de ses aspiracions?... pero nó, Jesús volia que fos màrtir, pero màrtir de amor, volia crucificarlo y identificarlo ab sí mateix; y per aixó no trovant Francesch entre 'ls homes la palma del martiri que tant desitjava, pujá al Gòlgotha seráfich per transformarse ab son Aymat en deliciós éxtasis d' amor.

¡Oh! ¡y que n' es de gran Francesch abrassat ab son Amor!... ¡Jesús y Francesch!..... miremos..... Jesús està crucificat, es el amor qui l' ha posat en la Creu y fet derramar fins la última gota de la seva sanch divina; Francesch també està crucificat, es l' amor qui l' ha clavat a Jesús, fentli derramar tota la tendresa de son amor en el Diví Cor de son Deu.... ¡Quín quadro tan magnífich! ¡qué n' es d' hermós!..... la natura està com sospesa..... les fulles dels arbres apenes se mouhen..... l' oratje matinal apenes se sent..... el rossinyol ja no canta..... la lluna no vol anarsen, mentres que 'l sol escampant sos primers raigs de llum sobre la terra, acaba d' hermosejar aquest bellíssim idili, al ensemps que les floretes obrint son cálzer envían tota sa flaire a n' aquets dos Aymants abrassats y sumergits en l' Ocea imméns del diví amor.....

Al despendrers Jesús dels braços de Francesch, deixá impre-